

[Gert Petersen]

Det, jeg sagde, var, at den vestlige side i forvejen har dobbelt så mange destroyere og fregatter til havs, som de har på den østlige side, så hvis der kommer én yderligere, forøger det vores overlegenhed med 1/350, det er klart, selv om jeg ikke ved, hvor meget den gamle fregat kan præstere. Men der er områder – det ved jeg hr. Arne Melchior er meget optaget af – hvor vi er underlegne; hvorfor sætter han så ikke ind dér?

Men nu forstår jeg på det hele, at det i virkeligheden var en tillidsskabende foranstaltning, det med at bruge den gamle fregat, og sådan kan man naturligvis også se på det. Hvis samtlige 350 fregatter på den vestlige side udskiftes med den type, vil det jo næsten være den rene nedrustning, så vidt jeg kan se, og så bliver det næste vel, at man trækker fregatten »Jylland« frem.

Men jeg spurgte egentlig hr. Arne Melchior om noget andet. Jeg spurgte: hvad er de nødvendige forudsætninger, der skal til for, at man kan komme i gang med tillidsskabende foranstaltninger på det sømilitære område?

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

De nødvendige forudsætninger kunne jeg ikke nå i mit svar før, vil jeg sige til hr. Gert Petersen, da jeg kun havde 2 minutter til at besvare 3 korte bemærkninger.

De nødvendige forudsætninger er grundigt gennemgået i udenrigsministerens relativt korte indlæg, som hr. Gert Petersen har hørt på, ellers kan han måske låne udkastet til det. Dér er disse forudsætninger nøjagtigt gennemgået, og jeg har på CD's vegne givet tilslutning til denne gennemgang og kan altså ikke på 2 minutter gentage det, så meget mere som jeg har noget andet, jeg skal svare på, der klart belyser forskellen på SF's og CD's syn på disse ting.

Jeg har aldrig givet udtryk for, at en fregat fra Danmark kan ændre noget ved overlegenhed, underlegenhed eller styrkebalancen; det ville jo være det rene vås. Hvorfor lave mine ord og mit forslag, som man kan synes om eller lade være, om til rent vås? Det, det drejer sig om, er ikke, at Danmark kan sikre stabiliteten i verden. Jeg går ud fra, at hr. Gert Petersens og hans partifællers mange taler heroppefra om disse ting netop går ud på, at Danmark skal gøre det, Danmark formår i al sin lidenhed og

ubetydelighed. Hvorfor står vi og debatterer? Det er da ikke, fordi vi laver verden bedre eller om på nogen måde. Men det, det for os drejer sig om, er, at Danmark skal tage del, at Danmark skal tage ansvar efter sine kræfter og efter sin formåen, hvor ringe den end måtte være, i det, som er en fælles opgave, og som også i fredstid er en national opgave for os. Det er det, det drejer sig om, og ikke nogen kunststykker eller trusler eller om at få nogen til at ryste i bukserne. Det er den rene galimatias at gå så langt over for et ganske pragmatisk, simpelt forslag, der ligger inden for det muliges grænser.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

For en gangs skyld tror jeg nok, at jeg på Fremskridtspartiets vegne vil give hr. Gert Petersen ret. Jeg tror ikke, Danmark har det store behov for at sætte fregatterne ud på de store verdenshave. Men hvis vi skulle gøre noget fornuftigt med de fregatter, skulle vi bytte dem væk og få nogle minelæggere i stedet for, for det er nede ved Østersøen, at vi har brug for at kunne forsvare os, og det vil Fremskridtspartiet være med til til hver en tid. Lad os få nogle minelæggere, henholdsvis minestrygere, i bytte for de to fregatter. Så tror jeg vi får noget fornuftigt ud af det.

Glønborg (KRF):

Sømilitær oprustning bør altid, som enhver anden form for oprustning, vække bekymring. Oprustning er udtryk for en mellemfolkelig mistillid, som kan føre til verdens største ulykke, nemlig krig.

Men lad os erkende, at vi står i et dilemma, for det er jo sådan, at en manglende oprustning i én landegruppe i visse situationer kan være endnu farligere, nemlig hvis resultatet er en kraftig overmagt hos en anden gruppe. Derfor stræber vi efter en rimelig og tillidvækkende balance.

Om den maritime oprustning i specielt det nordiske område nogle bemærkninger:

Indtil kort før Cuba-krisen i oktober 1962 var Sovjetunionens flåde i det store og hele en kystflåde, men en vis opbygning i retning af en egentlig højsøflåde var dog i gang.

Cuba-krisen betød et vendepunkt i denne henseende. Især siden 1962 har Sovjetunionen